

והם אמרו חמישים יום.

תניא בוזתיא ר' רבא: "בכור בניך תתן לו — בן תעשה לשורך". מלמד שבמה דקה מטפל בה שלשים יום, ואחר כך נותנה לכהן.

יכול אף לשורך גם בן שלשים יום, ולא חמישים?

תלמיד לומר: "תעשה". הוסיף לך הכתוב, עשויה אחרת בשורך. ולא מפרק הכתוב, אלא לחכמים.

מכאן אמרו: עד כמה ישראלי חייבין לטפל בבכורים? בבחמה דקה שלשים יום. בגעה חמישים יום.

רבי יוסי אומר: בדקה מטפל בה שלשה חדשים. ואחר כך נותנה לכהן. והטעם שמדוברה כל הרובה זמן: מפני שטפולה בהמה דקה מרובה. מי מפני שטפולה מרובה?

תניא: מפני שנייה דקota, וaina יכול לאכול עשב. ואם לא תהיה עם אמה תמות.

שנינו במסנה: אם אמר לו ח奸 בtower חומן תנחו לי, הרי זה לא יתן לו:

והוינו בה: מי מעמא לא יתן לו?

אמר רב ששת: מפני שנראה כבון המסייע בבית הגנות. שמנוע מהישראל את הטרחה בטפולה משך הזמן שצרכה להיות אצלו ותמורת זה הוא נותן לו את הבכו. וזה כבון המסייע לבעל השדה לדוש ולזרות את התבואה בבית הגנות כדי שיתנו לו את התמורה, ואסור כדלקמן.

הבחירה.

וכשם שהבכורים באים לאחר חמישים יום שבין פסח לעצרת — "בן תעשה לשורך", שתתנו לכהן לאחר חמישים יום.

ומקשין: איפוק אנא? ונדרوش: בכור בניך תתן לו — בן תעשה לשורך. ונאמר, שזמן לטיפול הוא שלשים יום כפדיון הבן. מלאתך ודמעך לא תאהר — בן תעשה לשורך. ויהי זמנו של צאן לטיפול, חמישים יום.

ומתרצין: מפתברא, דדרשין דמוקדם למוקדם. שהנכתב מוקדם בפסוק הראשון — הבא בכוכים — לימד על הנכתב מוקדם שבפסקוק השני — שור. דמאוחר בפסוק הראשון — פדיון הבן — לימד לדמאוחר — על צאן, שנכתב השני, בפסוק השני.

ומקשין: אדרבתה הוה ליה למדרש, דמণיד ליה לדסMRI ליה. שטוף הפסוק הראשון — "בכור בניך", לימד על הסמוך לו, שהוא הראשון שבפסקוק השני — "בן תעשה לשורך".

אלא אמר רבא: מהכא דרשין לה. "בן תעשה לשורך". והאי קרא אייתר, דהוה ליה למכتب בכור בנק שורך וצאנך תנתן לו. וקאי למדרש: הוסיף לך הכתוב עשייה אחרת בשורך.

ומקשין: ואימא בעין שיתין יומין? והפסוק בא להוסיף עשייה שלשים יום, על העשייה של פדיון הבן?

ומתרצין: לא מפרק [כמו — מסר ל'], הכתוב שיעור עשייה. אלא לחכמים מסרם,